

**NIECH ŻYJE RZĄD
ROBOTNICZY
I WŁOŚCIAŃSKI**

REDAKCJA przyjmuje interesantów od 1 i pól do 3-ej po południu.

Za swrot rękopisów Redakcja nie odpowiada.

ADMINISTRACJA czynna od 9—5 bez przerwy, w soboty do 3 popoł.

KASA czynna od 12 do 2-iej.

Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

ROBOTNIK

CENTRALNY ORGAN P.P.S.

PROLETARIUSZE WSZYSTKICH KRAJÓW ŁĄCZCIE SIĘ!

**NIECH ŻYJE
SOCJALIZM!**

WARSZAWA, UL. WARECKA NR. 7

REDAKCJA — tel. 5.06-70

DYREKCJA — 2.20-13

ADMINISTRACJA — 5-13-80

DRUKARNIA — 2.76-43

KONTO CZEKOWE W P.K.O. 175

Cena numeru 20 groszy

Schylmy czoło przed rewolucjonistami hiszpańskimi!

Dzisiaj mija już tydzień od wybuchu rewolucji hiszpańskiej. I chociaż Rząd hiszpański już po dwóch dniach ogłosił, że stłumił powstanie, to przecież z każdym nowym dniem musiał przyznawać, że rewolucja jednak trwa, że w różnych punktach kraju ponawiają się walki, że strajk powszechny w Madrycie i na prowincji nie słabnie. Korespondenci pism burżuazyjnych Paryża i Londynu, którzy w pośpiechu donieśli już o klęsce rewolucji, później przostawali swe własne wiadomości i nie bez ironji odzywali się o komunikatach i sprawności Rządu hiszpańskiego.

Trudno jeszcze w tej chwili o dokładną ocenę przebiegu rewolucji. Gdy piszemy te słowa, trwają wciąż jeszcze walki w Asturji, gdzie bohaterzy górniczy staczają formalne bitwy z wojskiem, a ponoć także strajk jeszcze nie wszędzie wygasł. Ale z tego co wiemy dotychczas, można już teraz stwierdzić dwa fakty, mianowicie, że robotnicy byli należycie przygotowani do walki i że zawiódła ich Katalonia, gdzie zdrada gen. Batet'a przechręciła szanse zwycięstwa na stronę Rządu. Gdy piszemy o należytem przygotowaniu robotników, to nie w tym oczywiście znaczeniu, że pod względem uzbrojenia mogliby sprostać wojsku; robotnicy nie mieli ani armat, ani czołgów, ani samolotów, ani pancerników. Ale robotnicy liczyli niechybnie na przejście części wojska na ich stronę, na zdobycie w toku walk składów broni i amunicji. Wydarzenia katalońskie potwierdzają to przypuszczenie, część bowiem wojska współdziałała tam z powstańcami, lecz gen. Batet pokrzyżował ich akcje. Ale niezależnie od pomocy armii, która zawiódła, robotnicy — jak świadczą przebieg walk — byli dobrane przygotowanymi. Nietyle pod względem uzbrojenia, które bez udziału wojska zawsze będzie niedostateczne, jak planu akcji, taktyki walk, a przede wszystkim — męstwa, wytrwałości i poświęcenia.

Ażeby tyle dni wytrzymać strajk powszechny, mimo pewności, że grozi za to więzienie i utrata wszystkich praw z tytułu ubezpieczeń społecznych, ażeby jak górniczy Asturji, walcząc do ostatka, choć broni się już ostatnimi szanami rewolucji, ażeby bez przerwy prowadzić partyzantkę naprzekór triumfującej dokoła kontrewolucji — trzeba naprawdę mieć ideał w duszy i kochać Sprawę socjalistyczną ponad życie własne.

Wiemy co pchnęło robotników hiszpańskich do walki. Walkę tę — na wzór Austrii dollfussowej — prowokowano miesiącami całem. Raz po raz zadawano robotnikom cios, odbierając im jedną po drugiej zdobycze polityczne i społeczne, wywalczoną po obaleniu monarchii i dyktatury w r. 1931; samo istnienie partii socjalistycznej i klasowych związków zawodowych zawisło w powietrzu. Powstanie nawiązujące do strajku Lerroux było ostrzeżeniem, że lada dzień organizacje robotnicze będą rozwiązane. Robotnicy odpowiedzieli rewolucją.

Przebieg tej rewolucji, bohaterska postawa mas — musi wzbudzić podziw w każdym człowieku, szanującym godność i wolność ludzką. Tacy bohaterzy nie mogą przegrać, choćby pokonano ich sto razy. Dziś pokonani, jutro znowu podniosą żądanie buntu i — zwyciężą.

W czci głębokiej schylmy czoło przed rewolucyjnym proletariatem hiszpańskim. Ofiarna krew robotników hiszpańskich użyźni glebę pod rewolucję zwycięską — nie tylko w Hiszpanii.

(jmb.).

Po strzałach w Marsylii

Zupełne niedołęstwo policji. Aresztowania na prawo i na lewo. Dymisja Sarraut. Rekonstrukcja rządu Doumergue'a. Nowe sensacje

Sledztwo w sprawie zamachu

Z Brukseli donoszą, że sprawca zamachu Keleman przebywał przez pewien czas w Liege. Znano go tam jako Chorwata, pracującego w walcowni. Zamachowiec opuścił Liege w maju roku bież. Kilku górników jugosłowiańskich oświadczyło konsulowi jugosłowiańskiemu, że znali zabójcę. Sledztwo ustaliło, że paszport Kelemana jest fałszywy. Zarówno format jak i układ paszportu różnią się od normalnego typu tego rodzaju dokumentów czechosłowackich. (PAT.).

Aresztowanie wspólników zamachowca?

W miejscowości Annemasse na granicy francusko-szwajcarskiej aresztowano 2-ch osobników, w chwili gdy usiłowali przekroczyć granicę szwajcarską. Istnieją poszlaki, że są to wspólnicy sprawcy mordu marsylskiego Kelemana.

Aresztowani przybyli we środę wieczorem do miejscowości Donnat pod Annemasse. Nazwiska aresztowanych brzmią: Władysław Benesz i Jarosław Nowak. Nowak i Benesz mieli paszporty czechosłowackie, wystawione przez konsulat czeski w Tryjeście. Nowak, według danych, zawartych w paszporcie urodził się dnia 8 maja 1900 r. w Gorycji. Obaj przedostali się do Fran-

cji przez Włochy i Szwajcarię i w dniu 26 września znaleźli się na terytorjum francuskim. Jest rzeczą znaną, że nie posiadali oni na paszportach pieczęci kontrolnych granicznych posterunków francuskich, z czego wynika, że przekroczyli granicę potajemnie. Zdaje się nie ulegać wątpliwości, że są oni współnikami zamachowca. Fakt ten zdaje się potwierdzać okoliczność, że w czwartek rano policja aresztowała w Fontainebleau osobnika nazwiskiem Sylwester Szalny, który w początkach października był w hotelu paryskim u Kelemana i Benesza. Szalny zdołał jednak — jak już donosiliśmy — zbiec z rąk policji. (ATE.).

Wykrycie organizacji terorystycznej?

W czasie przesłuchiwania przez władze sądowe dwóch podejrzanych Jugosłowian, Benesza i Novaka, przyznali się oni w końcu, iż paszporty, jakie przy nich znalezione są fałszywe. Benesz oświadczył, iż w rzeczywistości nazywa się Ivan Rajlich, oraz że pochodzi z Kolodinet w Jugostawji. Novak odmówił podania swego prawdziwego nazwiska. Obaj przyznali się, że znali Kelemana i utrzymywali z nim stosunki w czasie jego pobytu w Paryżu. W każdym razie zaprzeczają kategorycznie jakoby mieli jakikolwiek związek, nawet pośredni ze

sprawą zamachu.

Władze policyjne komunikują, że na podstawie dotychczasowych wyników sledztwa stwierdzić można niezbicie, że ma się do czynienia z zakrojoną na szeroką skalę organizacją terorystyczną. (PAT.).

Zamach był przygotowywany i w Paryżu

Do policji zgłosił się pewien szofer, który oświadczył, że we wtorek wieczorem pewien cudzoziemiec wyszedł z pociągu pośpiesznego Paryż — Bruksela na stacji St. Quentin i udał się jego taksówką przez Lille do Roubaix. Po zapłaceniu należności pasażer znikł. Szofer twierdzi, że tym tajemniczym pasażerem był wspólnik Kelemana podający się za Władysława Benesza. Poznał go z fotografii opublikowanej w prasie. Z zeznań szofera wysnuwane jest przypuszczenie, że domniemany Benesz zamierzał dokonać zamachu na króla Aleksandra w Paryżu i że w St. Quentin przerwał swą podróż dowiedziawszy się o zbrodni w Marsylii. (ATE.).

Sensacyjne oświadczenie

„Le Jour” drukuje sensacyjne oświadczenie osoby, której nazwiska nie podaje, ale której stanowisko i wiarygodność miały być najdokładniej sprawdzone.

Dziennik zaznacza, że informatorem jest kawaler legji honorowej. Oświadczył on, że 3 dni temu był uprzedzony o zamachu na króla Aleksandra. Zna on dobrze koła emigracji paryskiej i ostrzeżenie to otrzymał od najzupełniej pewnego Rosjanina. Ostrzeżenie brzmiało: Mają dokonać w Paryżu zamachu na króla Aleksandra z pomocą ręcznego karabinu maszynowego. Będzie wielu zabitych. Niech się pan wystrzeżać znajdują się w pobliżu króla. (PAT.).

Zamachowiec strzelał z mitraljezy

Prasa paryska podaje dokładne informacje o broni, z której strzelał zamachowiec. Jest to mauzer długości 28 cm. 8 mm., a wraz z kolbą 63 cm. i 3 mm. Waża broni wynosi 1 kg. 240 gramów. Specjalne urządzenie pozwala na przekształcenie tej broni w rodzaj mitraljezy, z której można dać do 240 strzałów na minutę. (PAT.).

Aresztowania na wszystkie strony

Policja paryska przeszukuje w dalszym ciągu wszystkie hotele, w których zamieszkiwali, względnie zamieszkiwać mogli współuczestnicy zamachu marsylskiego. Trafiono na ślad pobytu w Paryżu Malisa, który zbiegł przy legitymowaniu go przez żandarmów w Fontainebleau. Malis mieszkał w hotelu „Commodore”, gdzie zameldował się pod fałszywym nazwiskiem Kramera.

W St. Denis władze bezpieczeństwa przeprowadziły rewizje w licznych lokalach i restauracjach, gdzie zbierają się zwykle Jugosłowianie. Trzech podejrzanych osobników aresztowano i ostatecznie natychmiast do Paryża dla przesłuchania.

W czasie rewizyj władze śledcze natrafiły na liczne dokumenty pisane po włosku, serbsku i chorwacku. Niektóre z papierów rzucają ciekawe światło na „wywrotowa” propagandę, prowadzoną w Jugostawji 12 osób, u których przeprowadzono rewizję, przekazano do dyspozycji sędziego śledczego. (PAT.).

Policja wydalila z granic państwa aresztowanych wczoraj 2-ch Jugosłowian, pozostających pod zarzutem uprawiania na terytorjum francuskim działalności konspiracyjnej wśród emigracji. (ATE.).

Niedołęstwo policji marsylskiej

Dzienniki paryskie niezwykle ostro krytykują nieporządku, panujące w Marsylii. „Intransigeant” donosi, że również i onegdaj panował w Marsylii kompletny chaos. Prezydent Lebrun nie przybył do Marsylii 45 minut wcześniej niż się go spodziewała policja marsylska. Gdy trumna ze zwłokami Bartheta miała być przeniesiona do sali recepcyjnej na dworcu, okazało się, że nie poczyniono tu żadnych przygotowań. W ostatniej dopiero chwili przyniesiono cztery krzesła, na których ustawiono trumnę. Również odjazd pociągu opóźnił się z powodu nieobecności osób, które miały przzenieść trumnę z dworca do wagonu. Dopiero w ostatnim momencie odkomenderowano 4-ch policjantów, którzy wnieśli trumnę do pociągu. (ATE.).

(DALSZY CIĄG DEPEZ O DRAMacie MARSYLskim NA STR. 2-iej).

Burza rewolucyjna trwa

Samoloty i artylerja bombardują miasta hiszpańskie

Havas donosi z Madrytu. Wczoraj o godz. 17.45 minister wojny ogłosił komunikat, iż wojska rządowe weszły do Owiedo. W czasie walk między powstańcami a wojskiem rządowym, ESKA DRA SAMOLOTÓW RZADOWYCH ZBOMBARDOWAŁA POZYCJE POWSTANCÓW MIĘDZY OWIEDEO I MIERES.

Z pozostałych prowincji sygnalizowane są dalsze wypadki i zajścia.

W samym Madrycie wczoraj popołudniu wydarzyły się zajścia na przedmieściach stolicy, w wyniku których zabite zostało jedno dziecko, trzy osoby zostały ranne. (PAT.).

Walki w Asturji i innych prowincjach

Z Madrytu donoszą, że rewolucjonści stawiają opór jedynie w Asturji. Walka z wojskami rządowymi, które zdobyły Owiedo — centrum ruchu rewolucyjnego — przyniosła poważne straty oddziałom rewolucjonistów. Owiedo zostało zbombardowane przez samoloty rządowe.

Na terenie całej Hiszpanii w dalszym ciągu dochodzi do sporadycznych walk i zajść między rewolucjonistami a władzami bezpieczeństwa. (PAT.).

Strajk generalny w Madrycie trwa

Madryt powoli przybiera wygląd normalny, jakkolwiek strajk generalny trwa jeszcze, obejmując poszczególne gałęzie pracowników.

Jak donoszą z Barcelony, władze wojskowe przeprowadzają w dalszym ciągu szereg aresztowań. (PAT.).

Krwawe walki w Gijon

Niemieckie biuro informacyjne donosi z Madrytu: jak wynika z wiadomości prasowych, wczoraj jeszcze toczyły się zajdzie walki w Gijon. Artylerja ostrzeliwała przez czas dłuższy dzielnicę, w której zabarykadowali się powstańcy.

W Owiedo w kilku miejscach bronią się jeszcze powstańcy, którzy zbudowali barykady. Prócz katedry, w której spłonęło wiele cennych dzieł sztuki, pastwą płomieni padło również kilka innych kościołów. W okolicznych wioskach w pobliżu Owiedo bronią się również powstańcy, których ostrzeliwuje artylerja i samoloty biorące udział w akcji. (PAT)

Bomby w Madrycie, Bilbao i Owiedo

Z Madrytu donoszą: Ubiegłej nocy w kilku punktach miasta wybuchły bomby.

Na chwilę przed śmiercią...

Min. Bartheta wita króla Aleksandra w porcie marsylskim. W kilka minut później obaj zginęli pod kulami zamachowców.

Zdjęcie przesłane drogą telegraficzną.

Jeden dom został spalony wskutek eksplozji. W mieście doszło do nowych walk zlikwidowanych przez gwardję cywilną. W Asturji wojska rządowe wspierane przez samoloty wypierają powstańców. Niedaleko Owiedo w czasie walk wojska rządowe rzuciły szereg bomb z samolotów, które wyrządziły znaczne szkody.

W Bilbao doszło do ostrych starć. Powstańcy przypuścili szturm do magazynów z żywnością. (ATE.).

Co się dzieje z Azaną

Havas donosi z Barcelony, iż b. premier Azana, oskarżony o udział w rewolucji katalońskiej był badany przez sądzie wojskowego. Azana podobno oświadczył, że nie brał udziału w zamachu stanu w Barcelonie i że gotów jest tego dowieść przy pomocy dokumentów i listów.

Reuter donosi z Madrytu: Według obiegających tu pogłosek, byłby premier Azana, który został aresztowany przez władze wojskowe w Barcelonie został wypuszczony na wolność. Wiadomość powyższa oficjalnie nie została potwierdzona. (PAT.).

Demonstracyjna dymisja

W związku ze zmianą sytuacji w Hiszpanii, ambasador hiszpański w Berlinie, Don Luis Zulueta, należący do lewego skrzydła republikanów, przesłał rządowi hiszpańskiemu podanie o dymisję. Dymisja ta została przyjęta. (PAT.).

Nagroda za strzelanie do robotników

Rada zarządzająca Banku hiszpańskiego postanowiła ofiarować milion pesetów nagrody dla oddziałów wojska i policji, biorących czynny udział w ostatnich walkach, naturalnie po stronie reakcyjnego rządu.

Pośmiertne wędrówki

umarłych mahometan

Wyznawcy Mahometa — jak wiadomo — dzielą się na szyitów i sunnitów. Szytowie, do których zaliczają się wyłącznie Persowie, uznają tylko świętą księgę Koranu; sunnici natomiast prócz Koranu czczą także księgę Sunnę, zawierającą podanie o Mahomecie oraz dogmaty przez proroka za życia podykowane.

Marzeniem każdego szyity jest, by po najdłuższym życiu pochowany został w świętym mieście Kerbella w pobliżu Bagdadu. Ponieważ przewiezienie ciała do tej oddalonej od Persji miejscowości związane jest z wielkimi kosztami, można nieraz spotkać Persa, który przez całe życie odmawia sobie najkonieczniejszych potrzeb i grosz do grosza odkłada na koszty przewiezienia swoich doczesnych szczątków do Kerbeli.

W Persji wytworzył się liczny zawód przewoźników, którzy zajmują się przewożeniem ciał do Kerbeli. A ponieważ droga do Bagdadu jest bardzo daleka i prowadzi przez pustynię, przeto przewoźnicy ci nie jeżdżą z każdym poszczególnym nieboszczykiem, lecz czekają aż się zbierze większy transport do świętego miejsca.

Ciała zmarłych Persów opakowane są w płótno oraz w wołok i owiązane sznurami, poczem po dwa ciała ładuje się na wielbłąda i kondukt rusza w drogę, która trwa niekiedy miesiącami.

Nietrudno sobie wyobrazić, co przez długi czas oczekiwania na wyruszenie karawany oraz przez długie tygodnie lub miesiące podróży działo się tymczasem z nieboszczykami. Gdy podróżnik europejski lub karawana kupców napotykała po drodze taką karawanę śmierci, liczącą nieraz po sto i więcej wielbłądów, prędko nawracała w bok i, nakładając dziesiątki kilometrów drogi, omijała zatrute w promieniu kil-

ku kilometrów wonią rozkładających się ciał powietrze.

Obecnie postępek wkroczył także i w tę dziedzinę. Na pustyni pojawił się samochód i w Persji nie czekają już, dopóki zbierze się kilkuset nieboszczyków, lecz gdy jest ich kilku, ładuje się ich na półciężarówkę i w drogę.

Ostatnio przeciw wywożeniu nieboszczyków do Kerbeli wystąpiły także władze perskie, ponieważ z Persji uciekało wraz z nieboszczykami złoto. Mianowicie w Kerbeli kazano sobie drogo płać za miejsca w pobliżu świętych grobów i żądano opłaty w złocie.

Bogaci Persowie wywozili często olbrzymie kwoty w złocie, które już pozostawały w Iraku, do której należy Bagdad wraz z Kerbelą. Wreszcie obecny szach zupełnie zabronił wywożenia nieboszczyków. Oczywiście, że wywożenie trupów po tym zakazie nie ustało, lecz stało się droższe i zwykli przewoźnicy przedzierzgnęli się w przemytników.

I jak wszyscy przemytnicy, mają perscy przemytnicy trupów swoje sposoby — rzecz prosta — zastosowane do miejscowych warunków i zwyczajów. Ponieważ mahometaninowi pod najwyższymi

karami ziemskimi i niebieskimi nie wolno zająć pod zastonę zakrywającą postać mużumanki, przeto przemytnicy umocowują nieboszczyków w lektyce, służącej do przewożenia dam mużumankich, nakrywając ich kwefami; i w ten sposób wywożą z granic Persji. Ale i ten sposób już zawodzi, gdyż celnicy perscy żądają obecnie, aby damy, nie zdejmując zastony — czadoru — wysiadły przy rewizji celnej z lektyki, czyli tak zw. kedżawy.

Przemyt trupów kończy się i jeszcze jedna gałąź „przemysłu” usycha, powiększając kryzys światowy.

Walka o mistrzostwo świata w szachach

W dziejach sztuki szachowej walki o tytuł mistrza świata stanowią doniosłe wydarzenia, które interesują się miliony zwolenników tej najszlachetniejszej, a jednocześnie najstarszej gry.

W ciągu całego ćwierćwiecza berło mistrza gry szachowej piastował niepodzielnie dr. Emanuel Lasker, który wyrwał je Steinitzowi. Lasker jest dotychczas uważany za nawiątanego stratega i twórcę metody psychologicznej w grze szachowej. Metoda psychologiczna Laskera polega na szybkim poznaniu i ocenie każdorazowego partnera i na odpowiednim dostosowaniu swoich posunięć do taktyki przeciwnika. Pamiętnym pozostanie na zawsze wielki turniej szachistów w r. 1899 w Londynie z udziałem największych sław światowych. Lasker partnerom swoim udzielił „forów”, a pomimo to wyszedł z turnieju zwycięzca.

W rok potem rozegrał mecz z najgroźniejszym swoim rywalem, mistrzem nie-

mieckim dr. Tarraschem. Mecz ten zakończył się zwycięstwem Laskera w stosunku 8:3.

Dopiero na kilka lat przed wybuchem wojny światowej pojawił się pogromca Laskera. Był nim Kubańczyk, Jose Raul Capablanca. Licząc zaledwie 25 lat, był mistrzem Ameryki, poczem rozpoczął swój triumfalny pochód po świecie.

W wielkim turnieju szachowym, rozegranym w 1913 roku w Petersburgu, Laskerowi udało się jeszcze zachować palmę pierwszeństwa, ale Capablanca już zajął drugie miejsce, odsuwając na dalsze miejsce wszystkich innych szachistów o światowej sławie. Wybuchła zaraz potem wojna sprawiła, że Lasker jeszcze na kilka lat zachował mistrzostwo świata w swoim ręku.

W roku 1921 rozegrał się mecz pomiędzy Laskerem a Capablancą w Hawanie, rodzinnym mieście Kubańczyka. Gdy stan meczu był 4:0 na korzyść Capablanci, Lasker poddał się. Porażka tyrolskiego mistrza wywołała w świecie ogromną sensację. Tłumaczono ją złym stanem zdrowia Laskera oraz gorącym klimatem, który deprymująco działał na Laskera.

Decydującym momentem w grze tej było, że metoda psychologiczna Laskera zawiodła. Capablanca nie dał się zwieść kombinacyjną sztuką Laskera, lecz grał jasno i prosto, grał „jak maszyna”. Zwyciężyła technika.

W ciągu sześciu lat Capablanca trzymał berło mistrzostwa świata. Obaj mistrze spotykali się na wielkich turniejach, ale do rozgrywki między nimi nie dochodziło. Tymczasem na niebie szachowym zajaśniała nowa gwiazda pierwszej wielkości. Był to Rosjanin Aljechin, urodzony w 1892 roku. Cały świat z ogromnym zaciekawieniem oczekiwał spotkania pomiędzy Capablancą a Aljechinem, które nastąpiło w r. 1927 w Buenos Aires. Rozstrzygnięcie nastąpiło przy 34-ej partii. Zwyciężył Aljechin w

Z W CZORAJSEJ GIEŁDY

Dolar St. Zjedn. 5.22,5, Dolar złoty 8.91, Rubel złoty 4.58,5, Funt szt. 25.80; Dolarów ka 53.50, 3 proc. poź. Budowlana 47.50, 4 proc. poź. Inwestycyjna 116.75, 7 proc. poź. Stabilizacyjna 77.50, Bank Polski 95.

Podróż sowieckiego łamacza lodów

Z Petropawłowska na Kamczatce donoszą, że przybył tam po 6-miesięcznej podróży sowiecki łamacz lodów „Krasin”. „Krasin” brał udział w akcji ratowniczej „Czeluski”, a następnie udał się na wyspę Wrangla, dokąd zawiózł i gdzie zlurował przebywających tam od 2 lat członków ekspedycji polarnych. W czasie ostatniej podróży łamacz lodów „Krasin” zrobił przeszło 2½ tys. mil ang. Plon naukowy podróży jest bardzo poważny.

Hauptmann twierdzi, że jest niewinny

Obrońca Hauptmanna złożył przedstawił ciędom prasy oświadczenie o dotychczasowych zeznaniach Hauptmanna. Oskarżony zaprzecza, jakoby w czasie porwania dziecka Linbergha przebywał w New Jersey. Pieniądze złożone przez Linbergha jako okup, otrzymał na przechowanie od Izidora Fischera (PAT).

Epilog włamania do Kasy kolejowej Łódź — Kaliska

Przed sądem w Łodzi stanęło czterech ludzi oskarżonych o dokonanie włamania do kasy kolejowej Łódź — Kaliska w dniu 31 marca 1932 roku.

Dochodzenie ustaliło, że szło o zdobycie pieniędzy dla zorganizowania bojówek terrorystycznych.

Marjan Szwarc, który opracował plan napadu, został skazany na 10 lat więzienia, Franciszek Wiśniewski, elektromonter — na 6 lat, Antoni Pasiak — na 5 lat. Woźnego sąd uniewinnił.

Przypominamy, że jedyny ze sprawców, złapany na gorącym uczynku, Wł. Mędrcki, został skazany na śmierć, lecz ułaskawiono go i obecnie odsiaduje on dożywotnie więzienie.

„Niech żyje rząd rewolucyjny“ Oryginalne zdjęcie z rewolucji w Hiszpanji

Olbrzymie tłumy na głównym placu Madrytu witają przywódców socjalistycznych okrzykami „Niech żyje rząd rewolucyjny“!

„Spokój panuje w Hiszpanji“ Oryginalne zdjęcie z ulic Madrytu

Policja zatrzymuje na pustych prawie ulicach stolicy Hiszpanji, nielicznych przechodniów i dokładnie ich rewiduje w poszukiwaniu broni.

WILLIAM LOCKE

11)

RÓD BALTAZARÓW

(Autoryzowany przekład Bolesławy Kopelówny)

— Słowo daję, wyglądasz przesłicznie — wykrzyknął z hałaśliwym zachwytem, a ona zarumieniła się z radości niczem młoda dziewczyna.

Poprosił, aby mu pozwoliła pojechać na stację i z powrotem; powietrze zrobi mu dobrze. Zgodziła się na to — i pojechali razem.

— Wyglądasz młodziej, niż kiedykolwiek — powiedział po drodze. — To grzech chować takie piękne włosy pod tym ohydny czepkiem pielęgniarki. Teraz widzę naprawdę, jaką jesteś, jako kobieta.

— A co ubranie ma z tem wspólnego?

— Och, bardzo wiele. Chodzi o to, co mianowicie człowiek sobie wybiera, w jaki sposób kładzie to na siebie i jak wyraża się w tem jego indywidualność. Nikt nie może wypowiedzieć siebie w ohydny uniformie. Naprzykład w tym kapeluszu znalazły wyraz różnego rodzaju instynkty, motywy i uczucia. Zawiera on pewnego rodzaju wyzwanie, jakgdyby mówił:

— Teraz jestem znowu zwykłą kobietą; do djabła ze skromnością...

— Ciesz się, że zyskałam uznanie Jego Lordowskiej Mości — rzekła — i czuła się śmiesznie szczęśliwa przez całą resztę dnia. W głębi serca dziękowała Bogu, że Godfrey nie uważa jej jedynie za pocziwą, starą kobietę, do której odnosi się uprzejmie jako do łącznika między sobą a swoim ojcem. W takim razie bowiem przestałby o niej myśleć, gdyby zeszedł mu z oczu. Ale zdała egzamin jako kobieta; podświadomie pozostała kobietą przez cały czas. Teraz ta chwila, gdy zobaczył ją w „cywilnym” stroju, była ukoronowaniem jej triumfu. Nawet kiedy Godfrey wyjdzie z Domu Rekonwalescentów — już nie odejdzie od niej.

Gdy na peronie czekali na pociąg, powiedział:

— Jak tylko uda się nam to zorganizować, umówię się z Dorotą — i ty, ona i ja urządzimy sobie małą uroczystość w „Carltonie”. Tak bardzo pragnę aby ciebie poznała.

To pragnienie — zastanawiała się później Marcela — znaczyło bardzo wiele: chodziło o to, aby Dorota poznała ją, a nie ona — Dorotę. Pocziwa stara kobieta zostałaby przez młodzieńczą kurtuazję zaszczycona prośbą, aby poznała się z Dorotą, ale w tym wypadku właśnie Dorota miała poznać się z osobą, z której Godfrey był poniekąd dumny.

Marceli przypomniała się historia, opowiedziana jej przez przyjaciółkę, która pojechała zobaczyć swego syna, pobierającego nauki w pewnej sławnej szkole — z okazji wielkiego meczu krokietowego.

W chwili szczeroci przy pożegnaniu, chłopiec powiedział: — Mamo, wiesz pewnie, że mężczyźni czują się okropnie głupio, gdy koledzy widzą ich w towarzystwie ich rodzin, ale ponieważ ty byłaś stanowczo najpiękniejszą kobietą w całym tym tłumie, wcale mi o to nie chodziło.

Tak, musi wyglądać bardzo elegancko dla Doroty. W pociągu, w drodze powrotnej, oddała się marzeniom. Gdyby Jan Baltazar i ona wytrwali jeszcze z honorem przez parę lat, śmierć, która znajdowała się w rękach Boga, a nie w ich rękach — przyniosłaby rozwiązanie wszystkich trudności. Pobraliby się, a pięcioletnie dziecko wołałoby do niej „mamo”. Byłaby jeszcze „matką” dla tego dzielnego chłopca, którego młodość i czar przeniknęły tak nagle do pustych komórek jej serca.

A w ciągu nocy powtarzała sobie znowu to pytanie, które w rozpaczliwych chwilach minionych lat zrywało się w ciemnościach:

— Dlaczego?

Dlaczego ją opuścił? Jeżeli był dość silny, aby utrzymać miłość w granicach przyjaźni bez skazy — to ona, nierozbudzone dziewczę, żyjące w namyślnym zespoleniu z intelektualnymi i duchowymi ideałami — znalazłaby przynajmniej jeszcze przez parę lat zaspokojenie wszystkich swoich tęsknot w tym czułym, a niewinnym stosunku. A jeżeliby zażądał od niej ciała i duszy, to wszak stanowiły one jego własność...

(D. c. n.)

DRUKARNIA
„ROBOTNIK”

Warecka 7

przyjmuje
wszelkie zamówienia w zakres drukarstwa wchodzące

SPECJALNOSC:

CZASOPISMA

Wykonanie szybkie i dokładne

